

Recensie: It Chapter Two ★★★1/2***

Kinepolis Antwerpen
dinsdag 8 oktober 2019

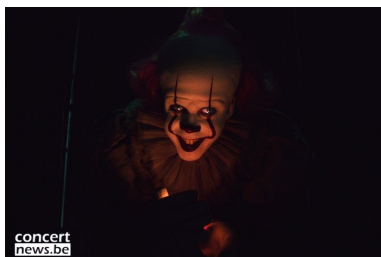

foto © Warner Bros Pictures

Recensie:

Een waar event is It Chapter Two in 4DX. Alleen al aan de opwinding bij de overigens erg jonge en voornamelijk vrouwelijke kijkers was dat te merken in Kinepolis Antwerpen tijdens de voorstelling die wij zagen. Het is dan ook alvast een verdienste van regisseur Andy Muschietti dat ie de horrorklassieker van Stephen King uit 1986 bij een nieuwe generatie jongeren onder de aandacht weet te brengen. Dat er een echte fan van It in de zaal zat, bewees het feit dat ze in een geel regenjasje de zaal binnenkwam. Zeker, die had ze niet nodig tijdens de drie uur durende rit, al moet gezegd dat er wel veel watereffecten gebruikt worden in de 4DX versie. Het regent, onweert, er spat bloed, er zijn scènes in het water, de rivier, enz. en die krijgen uiteraard allemaal wat live gespetter mee wat de ervaring dubbel zo leuk maakt. De finale, de grandioze achtervolgingsscène tussen It die als een grote angstaanjagende spin transformeert en achter de overgebleven leden van The Losers Club aangaat met als doel ze uit te schakelen, maakt er niet alleen een dolle rit van in de film, het wordt als het ware een rollercoasterrit op de kermis als je ziet hoe heftig de bewegende stoelen te keer gaan in zaal 2.

Bijna drie uur horror aan een stuk, dat is lang. Maar Muschietti slaagt erin voldoende rustmomenten, nostalgie (die computerspelletjes in een lunapark, de verwijzingen naar oude films zoals de filmposter van 'You've got mail' en de aankondiging van 'A Nightmare on Elm Street' op het aankondigingsbord van de lokale bioscoop) en humor in te lassen zodat de spanningsboog van zijn prent erg goed zit. Een keer, wanneer de film anderhalf uur bezig is, keken we op onze klok. Maar dat komt vooral omdat de regisseur zijn tijd neemt om de verschillende groepsleden van The Losers Club in 2016, 27 jaar na de gebeurtenissen uit It, hun jeugd(trauma's) opnieuw te herinneren in hun zoektocht naar aandenkens uit hun kindertijd. Heel wat griezelige flash backs zien we dus (die in se je geen angst moeten aanjagen omdat je als kijker weet dat het kind dit overleefd heeft) en pas daarna in het tweede deel van de film gaan de overgebleven leden van The Losers Club de confrontatie met de clown aan. It is namelijk terug in Derry en blijkt dus alleen maar weggedreven te zijn geweest door de kinderen destijds, maar niet vermoord. Nu is het dus aan modeontwerpster Beverly (Jessica Chastain), auteur Bill (James McAvoy), stand up comedian Richie (Bill Hader), Mike (Isaiah Mustafa), architect Ben (Jay Ryan) en risico analist Eddie (James Ransone) om finaal komaf te maken met de clown. Stanley zal niet verschijnen. Hij pleegt zelfmoord in bad. Het is Mike die als enige nog in Derry woont die zijn jeugdvrienden opbelt en hen herinnert aan hun eed dat ze terug zouden samenkomen mocht It terug verschijnen. De jaren én de afstand tot hun geboortedorp heeft hen weliswaar veel, om niet te zeggen bijna alles doen vergeten. Mike herinnert zich echter wel nog alles en verdiepte zich al die tijd in boeken en krantenartikels. Hij denkt te weten hoe ze It kunnen doden, door het ritueel van Chüd van de Shokopiwah stam uit te voeren. Daarvoor moeten ze zeven aandenkens (die te maken hebben met hun ontmoeting met It tijdens hun jeugd) opnieuw zien te bemachtigen in Derry. En dus moeten ze ook hun verdrongen jeugdtrauma opnieuw oprakelen (en als dat even kan verwerken). Henry Bowers blijkt daarnaast de gebeurtenissen in 1989 overleefd te hebben en zit nu in een psychiatrische instelling waaruit ie met de hulp van It ontsnapt. Hij wil elk lid van The Losers Club ombrengen. Als eersten op zijn lijst: Eddie en Mike.

Waarom dringt Mike aan op een reünie van The Losers Club? Omdat er opnieuw vreselijke moorden zijn gepleegd, onder andere op een homo. De clown kiest daarnaast opnieuw kinderen uit als slachtoffer. Zoals Victoria die tijdens een sportwedstrijd onder de tribune gaat en gelooft dat It op 1,2,3 haar moedervlek waar ze om gepest wordt kan doen laten verdwijnen. Zeker, It zorgt ervoor dat die verdwijnt. Maar laat ons zeggen dat zijn dermatologische aanpak nogal "euh" drastisch is. En dan is er nog Dean die nu woont in het huis waar Bill opgroeide. Hij hoort al een tijdje kinderstemmen uit de afvoer en de stem van een clown. It zit achter hem aan en wil toeslaan in de spiegeltent op de kermis. Bill denkt dat ie de confrontatie met het bovennatuurlijk monster alleen te baas kan. Maar is dat wel zo? Hadden we in It niet gezien dat het net de groep is die It samen kan verdrijven en klein maken terwijl je als individu minder kansen op overleven hebt?

It Chapter Two is uiteindelijk een zuiveringsritueel om in het reine te komen met jezelf en je jeugd. Zo zal Beverly uiteindelijk inzien dat de liefdesboodschap op een kaartje niet van Bill kwam, maar van Ben die toen nog dik was. Nu is hij behoorlijk vermagerd en ziet ie er erg goed uit. Daar wringt het een beetje voor ons want de twee zullen uiteindelijk voor elkaar vallen. Het lijkt op die manier of It Chapter Two wil meegeven dat looks wel degelijk erg belangrijk zijn om een partner te vinden. Het meest van al storen we aan de verborgen wat homofobe boodschap. Zeker, It Chapter Two kaart partnergeweld aan (die vechtsce"ne tussen Beverly en haar echtgenoot die door het lint gaat nadat ze een telefoontje kreeg van Mike en haar meteen verdenkt van ontrouw!), maar lijkt geweld op homo's bijna te banaliseren. In de openingssc"ene zien we een homokoppel in elkaar geslagen worden. 1 van hen wordt zo goed als dood de rivier ingegooid. Hij slaagt erin aan de oever te geraken maar komt daar letterlijk in de armen terecht van It. Het is overigens niet het enige homokoppel dat door It uit elkaar wordt gerukt. Op het einde blijkt er ook homoliefde te zijn geweest in The Losers Club te zien in de initialen die gekerfd waren in de brug waar koppeltjes elkaar ontmoeten en kusten.

Ironisch genoeg vinden we het einde van It Chapter Two maar niks. Bill is in deze prent een succesvol auteur en scenarist. Maar hij wordt vaak bekritiseerd omwille van zijn eindes. Ook het einde van It Chapter Two zit niet lekker, is te moraliserend en te lang. Dat we niet de enigen zijn die dat vinden, blijkt uit het feit dat behoorlijk wat toeschouwers de zaal al verlaten nog voor de end credits moeten beginnen.

< Bert Hertogs >